

Med K. S. S. S. på långfärd.

Brottstycke ur en loggbok på vers

av

Evert Taube.

Det underbara
Barösund, flera
långfärders mål.

MOTTO:¹

”— På nytt, i jubel andas havets salt
och känna vinden fläkta i sitt hår
och lyssna till dess friska spel och se
hur daggen frisk på strandens blommor
glimmar
och höra vågens skvalp i stilla timmar
ge klangen ur Homeros Odysse.”

*Hjälp mig Neptun och Apollon, min hand, fastän härdad vid
skoten,*

*hårdnad i halandets konst, darrar med pennan just nu —
bättre jag redde mig nyss när jag höll i en pålitlig rorkult,
bättre till sjöss i en båt, än här med en penna i bläck.
Dock — jag vill våga försöket och dyka i minnet och dikta
skröpligt, måhända, men sant, sången om sommarens färd,
sången om sjöslag och strandhugg på sollysta vattrade vägar,
från Södertörn och mot Syd, genom Sankta Anna och Gryt,
sången om smekande mänljusa nätter i havsbandets vikar,
sången om seglareting, högt på din strand, Barösund.*

¹ Fritt efter Andrew Long.

Vid Dalarö, vid Dalarö, där Mysingen går in
och tränger ut på Jungfrufjärd med sjösältan sin,
där mötte upp en julimorgon anno trettitvå
en vit eskader under kunglig standert vit och blå,
och solen lyste trind,
men det fanns ingen vind,
man tog ett dopp i böljorna och lögade sitt skinn,
sen nöp man sig en bit
ur fartygsskafferiet,
och räkna alla jakterna, som hade kommit dit.

Vi hade våra order ifrån aftonen förut,
vi fick dem både skriffligt och vid megafoners ljut.
Vår långfärdsamiral han stod på trappan till sitt slott,
och gastar sköt raketer, när vårt flaggskott hade gått.
På Lyngsåsa terrass
i brokig seglarstass
gick cheferna från båtarna och räckte vacker tass,
och smuttade vid bord
och talte vackra ord —
i månens sken till damerna som skulle med ombord.

Men nu var dagen inne när vårt startskott skulle gå,
upp fick vi våra ankare och börja hissa på.
Mariska läg i mitten med vår vice amiral,
Aziza med vår flaggkapten och sen ett trettiotal
av blanka skutor sam,
som ankor i en damm,
och solen brände hett och det gick ganska långsamt fram.
När Jutholmen vi nått
då fick vi ganska brått
för strömmen satte in och det var inte långt till skott.

Men långfärdsamiralen på sin långa motorbåt
med glassalong och två propellrar gick framföreåt,
och plötsligt slog han stopp och lade bi och gav signal —
och starten gick i lugn och ro för brisen den var skral,
den kom från alla håll —
med plus och minus noll,
men plötsligt tröttna vindens gud på denna fadda roll,
och sände babords bog
en morgonbris som drog —
nu blev det fart på båtarna, man skotade och slog.

*Tre solbrända
långfärdschefer.*

*Esqadern med
flaggspele i topp.*

Må tro, det var en syn att se! Med kurs på Söderhäll
gick tretti båtar bidevind för vita segelställ,
och motorbåtar i patrull gick regelmässigt fram
i lä om vår eskader enligt långfärdens program.
Och som en nådig tant
gick, hög och elegant,
Mariska bakom oss med kronometer och sextant,
men på min enkla lott
en stare-båt jag fått
som stolt gick fram i täten och som kallades *Why not?*

Så lämnade vi bakom oss det sköna Dalarö
med stugor och med villor och med badgäster i kö,
med redden och dess kuttrar och en flottans gossebrigg,
där pojkar höll utkik från ankarspel och rigg.
Vi starbåtar gick först
och sist de som va' störst!
Det blev en härlig seglardag med sol och präktig törst.

Men som han friska på
de stora börja gå
och slukade all vind så jag fick skynda mig att slå.
Till råga på eländet fick jag Fyffes på läringen,
och Ki-Ki och de andra la' sig se'n i lo' på den,
och när jag skulle slå då kom en dödsförskräcklig hop
med stora skärgårdskryssare som gick med fem, sex knop.
Det blev en luffarvals,
men med min styrbordshals
jag krångla mig igenom och de ropade: vafalls?
Jag blängde till ett tag
och gjorde nästa slag.
Se'n låg jag fri — och sist, men det har också sitt behag!

Vinden blir sydlig och friskar och Mysingen möter med
sjögång,
när Björkö, akter om tvärs, släpper oss ut ur sitt lä,
ensam jag seglar i lo'art om hela den stolta eskadern,
fastän på sladden jag går, ser jag en strålande bild:
Solen som strilar ur diset kring Nätarö, Rånö och Utö
färgar i blåviolett Snappudd och Björnholm i väst,
Norrhällans prick sätter piff på den färgrika, tjusande tavlan,
där den i svart och i vitt tecknar sin varning för grund.

Evert Taube.

*Liksom ett pärlband, nej som diadem kring din sollysta panna,
tyckes mig nu, Södertörn, vita eskadern se ut!
Båtarna kränga, det blixtrar och glimmar från fribord och
rundhult,
storseglens vita parad pressar sig hårt upp mot vind.*

*Framåt! Hör bogsvallet brusar, och kölvattnet porlar och
stänket
kysser oss ettrigt och fräckt, på varje brytande våg.
Torö är målet och långt bortom täten som slår vid Kapellön
motorpatrullen lagt bi, bidande seglingens gång.
Ulla och Ingmar jag siktar i kikarn och styr på den förra,
men i den ökande sjön driver jag snart ur min kurs,
slår under Röko två gånger och vänder på nytt under
Ångsholm,
och sticker hungrig och blöt, ut väst om Nygrunds ballong.
Där ligger Ulla i lä under Måsknuf och väntar med frukost —
Gudar, vad mat smakar bra efter en tretimmars kryss,
havet är härligt, ej minst såsom hemvist för sill och ansjovis,
flundror, som stekas i smör, sjötungor som bli filé,
landet som skymtar så vackert om styrbord, det vill jag ock
hylla,*

ej blott dess form och dess färg, men dess potatis, som varm
lägges i tillämplig storlek på tungan just när man tar nubben
se'n man för ordningens skull tagit ansjovisen först.
Det är min smak — men mähända är smörgåsar, komjolk och
äpplen
bättre som kappseglingsmat — eftersom jag ju kom sist!

Hurusomhelst! Liksom skönheten trivs i olika former,
trives var människa bäst när hon får följa sin smak.
Börje, sätt fart på maskin, gå till Torö med Staren, jag
ropar —
själv vill jag vräka mig här, kuddarna gunga så skönt!
Gördeln jag lossar från svarta havannan och tänder och
blossar,
smuttande smått på min kopp, nyss fylld med café noir.
Livet är härligt — jag struntar i segel, i skot och i trossar,
drömmer i ringlande rök om Yucatan, Malabar,
Ceylon, Havanna, Jamaica och allt va' de platserna kallas
där av passadernas vind fordom mitt segel stod fyllt — —
styr du på Viksten? Tag Kastbådan två hundra meter om
babord,
kära se'n kvast och ballong, den ska' du ha rätt i nord!
Gå ej för nära vid Norrskär — krök ut och styr se'n rakt på
slätan
— ankra se'n tyst, är du snäll — hej, bror! nu går jag till
kojs.

Esqaderns små-
båtar börja lämna
för återfärden.

